

jojo
moyes
muzica
noptii

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA

București
2020

Nu am fost niciodată cu adevărat proprietarii Casei Spaniole. Tehnic vorbind, putem spune că era a noastră, doar că simțul proprietății presupune un oarecare nivel de control și nimeni dintre cei care ne cunoșteau pe noi (sau casa) nu ar fi putut sugera măcar că am fi avut vreun control asupra a ceea ce se întâmplase acolo.

Și, în ciuda a ceea ce se zicea despre casă pe acele bucăți de hârtie, nu am simțit niciodată că ne-ar aparține în totalitate. Încă de la bun început, am resimțit-o ca fiind prea aglomerată. Aproape că vedeai visurile altor oameni proiectate asupra ei, simțeau valurile de invidie, de neîncredere, de dorință care îi saturau pereții. Istoria ei nu era doar istoria noastră. Noi nu aveam nimic – nici măcar visuri – care să ne lege de ea.

Când eram mică, credeam că o casă e doar o casă. Un loc în care mâncam și ne jucam, ne certam și dormeam, patru pereți între care ne duceam traiul. Nu m-am gândit că ar fi mai mult de atât.

Târziu am descoperit că o casă poate fi mult mai mult de atât: că poate fi înfrumusețarea dorințelor oamenilor, o reflecție a felului în care se vedeau pe ei înșiși sau a celui în care își doreau să se poată vedea, și că îi putea face să se comporte în chipuri care le aducea dezonoare ori rușine. Am descoperit că o casă – nimic altceva decât cărămizi, mortar, lemn și poate o parcelă de pământ – poate deveni o obsesie.

Când voi pleca de aici, mă voi muta cu chirie.

Capitolul 1

Laura McCarthy a închis ușa din spate, a pășit peste câinele care dormea liniștit pe pietriș și a traversat repede grădina până la poarta din spate. Cu tava încărcată într-o mână, a deschis-o, s-a strecurat cu agilitate prin deschizătură și a intrat în pădure, mergând de-a lungul pâraului care, fiind vară târziu, secase din nou.

I-a luat doi pași să traverseze scândurile cu care Matt acoperise șanțul cu un an în urmă. Cât de curând, avea să plouă din nou, iar drumul ar fi redevenit alunecos și nesigur. Anul trecut, alunecase de câteva ori în timp ce traversa, iar o dată întreg conținutul tăvii a ajuns în apă, un festin pentru o creatură nevăzută. Odată trecută pe partea cealaltă, pământul umed lipindu-i-se de călcâie, și-a continuat drumul înspre luminiș.

Dincolo de umbră, soarele de la înserat era cald încă, scaldând valea într-o lumină plăcută, încărcată de polen. În depărtare, putea vedea un sturz cântător și auzi ciripitul aparte și strident al graurilor, în timp ce se înălțau în stol, ca mai apoi să se așeze iarăși în vreun crâng îndepărtat. A îndreptat capacul unuia dintre vase, eliberând, fără să vrea, mirosul intens de roșii, care a făcut-o să luțască pasul spre casă.

Nu fusese dintotdeauna atât de decrepită, atât de sinistă. Tatăl lui Matt îi povestise de petrecerile de vânătoare, de oamenii adunați pe pajiști, de serile de vară când muzica învăluia marchizele

îmbrăcate în alb și cuplurile elegante, adunate de-a lungul pereților de calcar, bând puncti, rășetele lor fiind înăbușite de pădure. Matt își aducea aminte de o vreme când grajdurile erau pline de cai care străluceau de sănătate, unii dintre ei ținându-i special pentru oaspeții de weekend, precum și de un hangar pentru bărci de pe malul lacului, pentru aceia care și-ar fi dorit să vâslească. Cândva, îi spunea deseori aceste povești; era felul lui de a crea un echilibru între ea și casa familiei, de a-i sugera că viitorul lor împreună va fi pe măsura a ceea ce lăsase în urmă. Sau poate că era o cale de a o face să-și închipuie ce îi aștepta. Obişnuia să se delecteze cu acele povești. Ştia cu precizie cum ar fi arătat casa dacă ar fi încăput pe mâna ei – nu mai rămăsese nici o fereastră pe care să nu o fi modificat mental, nici un centimetru de duşumea pe care să nu-l fi refăcut. Ştia cum ar fi arătat lacul din fiecare cameră ce dădea spre est.

S-a oprit în fața ușii laterale și, din obișnuință, a băgat mâna în buzunar după cheie. Cândva, era încuiată zilnic, însă acum nu prea mai avea nici un rost: toată lumea din împrejurimi știa că nu mai rămăsese nimic înăuntru de furat. Casa se pleoștise, vopseaua se scorojise, ca și cum nici nu se mai deranja să-și mențină măreția de odinioară. La parter, câteva geamuri lipsă fuseseră acoperite cu bucăți de lemn. Pietrișul de pe alee se rărise și fusese năpădit de buruieni, care i se agățau malițioase de glezne.

– Domnule Pottisworth, sunt eu... Laura!

A așteptat până când a auzit un mormăit venind de la etaj. Era înțelept să-l atenționezi pe bătrân atunci când veneai – pragul de sus era încă presărat cu găuri de glonț din ocaziile când uitase să facă acest lucru. Din fericire, după cum remarcase soțul ei, bătrânul ticălos avusese dintotdeauna vederea proastă.

– V-am adus cina!

A ciulit urechile după un al doilea mormăit, apoi a urcat la etaj, lemnul scârțâind sub picioarele ei.

Era în formă și abia dacă a avut nevoie să-și tragă răsuflarea după cele câteva trepte înalte. Și totuși, s-a oprit o clipă dinaintea ușii de la dormitorul cel mare înainte s-o deschidă. A fost străbătută de

ceea ce ar fi putut trece drept un oftat sau un tremur de resemnare înainte să pună mâna pe clanță.

Fereastră era parțial deschisă, însă mirosul de bărbat bătrân și nespălat a lovit-o direct și din plin, deopotrivă cu celelalte miasme însoțitoare de mobilă veche și plină de praf, camfor și ceară de albine stătută. O pușcă veche era proptită lângă pat, iar televizorul color pe care i-l aduseseră în urmă cu vreo doi ani stătea așezat pe o măsuță. Vârsta și neglijența nu puteau ascunde dimensiunile elegante ale încăperii, nici felul în care ramele bovindoului secționau cu măiestrie cerul. Însă vizitatorului nu îi era niciodată îngăduit să-și întârzie atenția asupra calităților sale estetice.

– Ai întârziat, a spus silueta din vechiul pat sculptat din mahon.

– Doar câteva minute, a spus ea, cu o veselie forțată. A pus tava pe masa de lângă pat și s-a îndreptat de spate. Nu am putut pleca mai devreme. A sunat mama.

– Ce voia? Nu i-ai spus că aștept aici, *lihmit*?

Zâmbetul Laurei nu i s-a clintit de pe chip.

– Credeți sau nu, domnule Pottisworth, nu sunteți singurul meu subiect de discuție.

– Pariu că Matt este. Ce-a mai pus la cale? Te-a sunat să-ți spună că te-ai măritat sub nivelul tău, nu?

Laura s-a întors spre tavă. Dacă spatele i se tensionase ușor, domnul Pottisworth nu a observat.

– Sunt măritată de optsprezece ani, a răspuns ea. Mă îndoiesc că alegerea soțului meu mai reprezintă vreo noutate.

– Ce-i acolo? Pariu că e sloi, a spus el, pufnind zgomotos.

– Tocană de pui și cartofi copti. Și nu e nici pe departe rece. A stat sub capac.

– Pun pariu că e rece. Prânzul așa a fost.

– La prânz ați avut salată.

Un cap pătat, cu păr rar și cenușiu s-a ivit de sub pătură. Doi ochi înguști ca de șarpe s-au fixat asupra ei.

– De ce vrei să porți pantaloni atât de strâmți? Încerci să arăți tuturor cu ce ești înzestrată?

– Se numesc blugi. Și toată lumea îi poartă așa.

– Încerci să mă tulburi, asta faci. Încerci să mă amețești de dorință ca să mă poți ucide cu farmecele tale feminine. Văduva neagră, așa li se zice celor ca tine. Știu eu.

Ea nu l-a băgat în seamă.

– V-am adus și niște sos pentru cartofi. Vreți să vi-l pun pe farfurie?

– Îți văd conturul sânilor.

– Sau preferați brânză rasă?

– Prin bluza aia. Se văd clar. Încerci să mă duci în ispită?

– Domnule Pottisworth, dacă nu încetați, nu vă mai aduc nici o cină. Așa că nu vă mai uitați la... sâni mei. Din momentul ăsta.

– Atunci nu mai purta sutiene obraznice prin care se vede tot, cum e ăla. Pe vremea mea, o femeie respectabilă purta vestă, o vestă zdravănă din bumbac. S-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se de perne, mâinile-i noduroase zvâcnindu-i de la amintiri. Dar tot reușeai să simți ceva.

Laura McCarthy a numărat până la zece, asigurându-se că era cu spatele la bătrân. Și-a verificat pe furiș tricoul, ca să își dea seama dacă într-adevăr i se vedea sutienul prin el. Săptămâna trecută îi spusese că îl lasă vederea.

– Mi l-ai trimis pe fiu-tău cu prânzul. Abia dacă mi-a adresat vreun cuvânt, a spus bătrânul, începând să mănânce.

Un sunet nu cu mult diferit de o scurgere înfundată a umplut încăperea.

– Ei bine, băieții aflați la adolescență nu vorbesc prea mult oricum.

– E nepoliticos, asta este. Ar trebui să-i spui.

– O să-i spun, a zis ea, strângând paharele și cămile goale de prin cameră și punându-le pe tavă.

– Mă simt singur peste zi. Doar Byron a venit la mine de la prânz, iar el nu vrea să vorbească decât despre cât de afurisite sunt gardurile vii și iepurii.

– V-am mai spus, ați putea avea pe cineva de la asistența socială. Ar face un pic de curățenie, conversație. Chiar și zilnic, dacă ați vrea.

– Asistența socială, a repetat el, rânjind, un firicel de sos prelin-gându-i-se pe bărbie. Nu am nevoie să-și bage ei nasul în treburi mele.

– Cum doriți.

– Nu știi ce greu este, să fii singur..., a început el, însă Laura nu a mai putut fi atentă.

Îi știa litania pe de rost: nimeni nu înțelegea cât de greu era să nu mai ai pe nimeni din familie, să fii țintuit la pat și neajutorat, la mila străinilor... Auzise toate variațiunile pe acea temă de atât de multe ori, încât ar fi putut să le recite chiar ea.

– Firește, urmă el, nu vă am decât pe tine și pe Matt, un biet bătrân ce sunt! Nu am pe nimeni căruia să îi las bunurile mele lummești... Nu știi cât mă doare să fiu atât de singur. Vocea i s-a pierdut și aproape că i-au dat lacrimile.

Ea s-a îmbunat.

– V-am mai spus că nu sunteți singur. Nu atâta vreme cât locuim alături.

– O să-mi arăt recunoștința după ce nu voi mai fi. Știți asta, nu-i așa? Mobila e în hambar – e a voastră după ce mor.

– Nu trebuie să vorbiți așa, domnule Pottisworth.

– Asta nu va fi tot, sunt un om de cuvânt. Sunt conștient de ce ați făcut pentru mine în toți anii ăștia..., a spus el, aruncând o privire înspre tavă. Aia e budinca mea de orez?

– E prăjitură de mere cu cocă rasă.

Bătrânul a lăsat jos furculița și cuțitul.

– Dar e marți.

– Ei bine, v-am făcut prăjitura cu mere. Nu mai aveam orez și nu am avut ocazia să trec pe la supermarket.

– Nu-mi place prăjitura cu mere.

– Ba da.

– Pariu că ai luat merele din livada mea.

Laura a tras aer adânc în piept.

– Pun pariu că nu ești nici pe jumătate așa bună pe cât lași impresia. Pariu că ai minți ca să pui mâna pe ceva ce îți dorești cu adevărat.

Respect Am cumpărat merele de la supermarket, a zis ea printre dinți.

- Ai spus că n-ai avut timp s-ajungi la supermarket.

- Le-am cumpărat acum trei zile.

- Nu înțeleg de ce n-ai putut cumpăra și niște orez pentru bu-dincă tot atunci. Nu știu ce părere are bărbatul tău despre tine. Fără îndoială că-l faci fericit în alte feluri..., a zis el, rânjind lasciv, cu gin-giile ușor vizibile dincolo de buzele umede, ca mai apoi să dispară în caserola cu tocană de pui.

Laura doar ce terminase de spălat când a intrat el, aplecată acum asupra mesei, călcând furioasă și îmblânzind gulerele, manșetele și cămășile lui.

- Totul e în regulă, iubire? a întrebat Matt McCarthy, aplecân-du-se să o sărute și observând-o îmbujorată și cu gura încleștată.

- Nu, nu e deloc în regulă. M-am săturat!

El s-a dezbrăcat de haina de lucru, buzunarele fiindu-i pline de rulete și de alte unelte, apoi a aruncat-o pe spătarul unui scaun. Era extenuat, iar gândul de a fi nevoit s-o împace pe Laura îl irita.

- Domnul P. a călcat-o pe nervi, i-a zis Anthony, cu un rânjel.

Fiul lor stătea cu picioarele pe măsuta de cafea, în timp ce se uita la televizor, dar tatăl i le-a dat jos cu o mână pe când a trecut pe lângă el.

- Ce-a mai făcut? a întrebat Matt, pe un ton mai dur. O să mă duc să discut cu el...

Ea a pus fierul jos cu zgomot.

- Ei, haide, stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! Doar știi cum e! În fine, nu despre asta e vorba, ci despre cum mă freacă încolo și-ncoace de parcă aș fi servitoarea lui! În fiecare zi! De data asta chiar mi-a ajuns, vorbesc serios.

Când își dăduse seama că bătrânul nu avea s-o slăbească, se întorsese acasă ca să-i aducă apoi budincă de orez, bombănind în barbă pe când traversa din nou scândura spre casa cea mare, cu bolul acoperit de un șervet împăturit.

- E rece, îi spusese el, testând-o cu un deget.

- Ba nu e. Am încălzit-o acum zece minute.

- E rece.

- Ei bine, domnule Pottisworth, nu e ușor să aduc mâncare toc-mai de la noi de acasă fără să se răcească puțin.

Gura i s-a lăsat în jos într-o grimasă de dezaprobare.

- Acum n-o mai vreau. Mi-a pierit pofta.

A țintuit-o locului cu privirea și poate că-i observase zvâcnitura din obraz. Ea se gândise, nu mai mult de o clipă, dacă era posibil să omori pe cineva cu o tavă de bucătărie și cu o linguriță de desert.

- Las-o pe-aici, poate o mănânc mai târziu, zisese el, încruci-șându-și brațele pe piept. Când o să fiu disperat, adică.

- Mama a spus că o să sune la asistența socială, a intervenit Anthony. Crede că ei vor putea să se ocupe de el.

Matt, care se pregătea să se așeze pe canapeaua de lângă el, a fost cuprins de panică.

- Nu fi absurdă! O să-l ducă la azil.

- Și ce? Așa va trebui altcineva să-l suporte, să-l caute de esca-rele închipuite, să-i spele cearșafurile și să-i dea două mese pe zi. Foarte bine!

Simțindu-se dintr-odată plin de energie, Matt s-a ridicat în picioare.

- Nu are nici un sfant! O să-l pună să lase casa gaj. Ai puțină minte, femeie!

Ea s-a întors cu fața spre el. Era o femeie frumoasă, zveltă și iute în mișcări, aproape de patruzeci de ani, însă acum fața ei, roșie și furioasă, părea a unui copil recalcitrant.

- Nu-mi pasă. Îți spun, Matt, m-am săturat!

El a venit numaidecât înspre ea, petrecând-o cu brațele.

- Haide, iubire. E cu un picior în groapă.

- Nouă ani, Matt, a spus ea, rămânând rigidă la pieptul lui. Sunt nouă ani de când stau la cheremul lui. Când ne-am mutat, ai zis că nu o să mai trăiască mai mult de un an.

- Gândește-te la tot acel pământ, la grădină, la grajduri... Gân-dește-te la frumoasa sală de mese pe care ți-o dorești. Gândește-te la noi, o familie fericită stând în pragul casei... A lăsat viziunea să plutească dinaintea ei, să prindă din nou rădăcini în închipuirea

Respei. Ascultă, bătrânul e țintuit la pat. Cât crezi c-o s-o mai țină așa? Și pe cine mai are în afară de noi? a întrebat-o el, sărutând-o pe creștet. Cu împrumuturile stăm bine și chiar am vorbit și cu Sven să facă planurile. Ți le arăt mai târziu, dacă vrei.

– Iată, mamă. Dacă o iei așa, nu strică să-ți arăți sânii din când în când, nu? a chicotit Anthony, strigând ca din gură de șarpe când un tricou proaspăt spălat l-a izbit peste ureche.

– Încă puțin, a reluat Matt, pe un ton jos și intim. Haide, iubire. Rezistă, bine?

A simțit cum se înmoaie în brațele lui și a știut că o convinsese. A strâns-o de talie, degetele lui sugerându-i că avea să o răsplătească în privat mai târziu, pe seară. A simțit-o cum îi răspunde la sugestie, dorindu-și să nu se fi abătut din drum mai devreme ca s-o vadă pe barmanița de la Long Whistle. „Ai face bine să mori curând, bătrân afurisit!” i-a transmis el lui Pottisworth în gând. „Nu știu cât mai pot continua așa.”

La mică depărtare de-a lungul văii, în dormitorul principal din casa cea mare, bătrânul chicotea la un program de comedie. În timp ce rula genericul, s-a uitat să vadă cât era ceasul și și-a azvârlit ziarul la celălalt capăt al patului.

De afară s-au auzit o bufniță și lătratul îndepărtat al unei vulpi, care probabil își păzea teritoriul. „Nu e nici o diferență între animale și oameni când vine vorba să-și apere ce-i al lor”, s-a gândit el mucalit. Vulpea, care improșca și se lupta, nu era prea diferită de Laura McCarthy, cu cele două mese pe zi, cu zarva făcută în jurul spălatului cearșafurilor și cu multe altele.

I-ar fi plăcut puțină ciocolată. Cu o sprinteneală care i-ar fi surprins pe vecini, s-a dat jos din pat și s-a dus la dulapul unde își ținea bunătățile, dulciurile pentru care Byron era plătit să i le aducă atunci când mergea la oraș. A deschis ușa, scotocind printre cărți și documente până când a dat de ambalajul fin din plastic. Degetele i s-au încleștat în jurul a ceea ce părea un KitKat, pe care l-a scos, anticipând plăcerea ciocolatei topite în gură și întrebându-se dacă merita să-și pună la loc proteza.

Mai întâi, a închis ușa de la dulap. Nu avea rost ca Laura să afle ceva, s-a gândit el. Mai bine să-l considere neajutorat. Femeile ca ea trebuiau să simtă că e nevoie de ele. A rânjit în sinea lui, gândindu-se la felul în care i se înroșiseră urechile atunci când îi pomenise de cât de strâmți îi erau blugii. Era ușor s-o manevrezi. Cel mai bun lucru din zi. Măine, de dragul adrenalinei, avea să se ia de ea pentru călărit, pentru cum probabil că o face – asta o inflama întotdeauna.

Încă rânjea în timp ce a traversat camera și a auzit melodia de la o altă emisiune preferată de-ale lui. Și-a ridicat privirea. Pierdut în muzică, nu a văzut bolul cu budincă de orez de pe podea, coagulându-se acolo unde tot el îl pusese mai devreme. Piciorul lui osos și bătrân a aterizat drept în el, cu călcâiul înainte, alunecând ușor pe dușumea.

Sau, cel puțin, asta a fost povestea pe care e reconstituit-o cu minuțiozitate dinaintea Curții medicul legist cu privire la ultimele ore din viața lui Samuel Pottisworth. Zgomotul făcut atunci când a atins podeaua a fost suficient de puternic cât să se audă două etaje mai jos. Și totuși, după cum a scos în evidență Matt McCarthy, în adâncul pădurii toate zgomotele erau înăbușite, iar lucrurile treceau neobservate. Era un loc unde se putea întâmpla aproape orice.